

Skarga wniesiona w dniu 10 kwietnia 2009 r. — MRI przeciwko Komisji

(Sprawa T-154/09)

(2009/C 141/111)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Manuli Rubber Industries SpA (MRI) (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: L. Radicati di Brozolo, M. Pappalardo, E. Marasà, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

W pierwszej kolejności

- Stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji w zakresie, w jakim stwierdza się w nim, że skarżąca brała udział w okresie od 1 kwietnia 1986 r. do 1 sierpnia 1992 r. i od 3 września 1996 r. do 2 maja 2007 r., a w szczególności w okresie od 3 września 1996 r. do 9 maja 2000 r., w jednolitym i ciągłym naruszeniu na rynku przewodów morskich;
- Stwierdzenie nieważności art. 2 decyzji w zakresie, w jakim w następstwie błędów przedstawionych w niniejszej skardze na skarżącą nałożono grzywnę w wysokości 4 900 000 EUR;
- Oddalenie wszystkich przeciwnych zarzutów i argumentów obrony;

W drugiej kolejności,

- Obniżenie zgodnie z art. 229 WE grzywny nałożonej w art. 2 decyzji na skarżącą w wysokości 4 900 000 EUR,

W każdym razie

- Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie zaskarżona jest ta sama decyzja co w sprawie T-146/09 Parker ITR i Parker Hannifin przeciwko Komisji.

W uzasadnieniu swoich żądań skarżąca podnosi po pierwsze, że decyzja jest wadliwa, jeżeli chodzi o zakwalifikowanie zarzucanego jej naruszenia jako udziału w jednym i kompleksowym kartelu w latach 1986–2007, w szczególności w odniesieniu do przyporządkowania naruszenia na okres 1996–2007, a tym samym uwzględnieniu okresu od września 1996 r. do maja 1997 r. w okresie, za który nałożono grzywnę.

W tym kontekście skarżąca twierdzi, że naruszenie nie może być ciągle ani powtarzające się, jeżeli między poszczególnymi okresami naruszenia tak jak w niniejszym przypadku upłynął znaczny okres, a przede wszystkim miały miejsce pozytywne zdarzenia, które są nie do pogodzenia z wolą kontynuowania lub powtarzania naruszenia, jak publiczne i wyraźne zerwanie stosunków z kartelem ze strony skarżącej, co też zostało uznane przez Komisję.

Ponadto skarżąca podnosi nieprawidłowość określenia kwoty grzywny pod względem czasu trwania, wagi i jej obniżenia za udział w ujawnieniu naruszenia.

Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 18 lutego 2009 r. w sprawie F-42/08 Marcuccio przeciwko Komisji, wniesione w dniu 20 kwietnia 2009 r. przez Luigiego Marcuccia

(Sprawa T-157/09 P)

(2009/C 141/112)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie, w całości i bez żadnego wyjątku, postanowienia z dnia 18 lutego 2009 r., wydanego przez pierwszą izbę Sądu do spraw Służby Publicznej w sprawie F-42/08 Marcuccio przeciwko Komisji (zwanej dalej: „rozpatrywaną sprawą”);
- stwierdzenie, że skarga w pierwszej instancji, w przedmiocie której wydano sporne postanowienie, była dopuszczalna, a ponadto,

głównie:

- uwzględnienie wszystkich i bez żadnego wyjątku żądań wnoszącego odwołanie przedstawionych w pierwszej instancji, które należy rozumieć jako wyraźnie powtórzone dla potrzeb wszelkich skutków prawnych;
- zasądzenie od strony pozwanej na rzecz wnoszącego odwołanie wszystkich kosztów, jakie ten poniósł i które odnoszą się zarówno do postępowania w pierwszej instancji, jak i do etapu niniejszego odwołania; albo

pomocniczo,

- skierowanie niniejszej sprawy do Sądu do spraw Służby Publicznej, rozpoznającej w innym składzie, celem ponownego rozstrzygnięcia tej sprawy.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie zostało wniesione od postanowienia wydanego przez Sąd do spraw Służby Publicznej w dniu 18 lutego 2009 r., odrzucającego jako oczywiście niedopuszczalną skargę wnoszącego odwołanie, a mającą za przedmiot naprawienie rzekomo poniesionej przez niego szkody, ponieważ Komisja przesłał mu pismo dotyczące numeru faksu, do którego nie miał on dostępu.

Na poparcie swoich żądań wnoszący odwołanie podnosi całkowity brak uzasadnienia w zakresie:

- niedopuszczalności żądania naprawienia szkody;
- niedopuszczalności żądań mających na celu, między innymi, aby Sąd „sprawdził niezgodność z prawem okoliczności powodującej rozpatrywaną szkodę”;
- daty przedstawienia odpowiedzi na skargę; w tym względzie podnosi się naruszenie procedury, ze skutkiem niekorzystnym dla interesów wnoszącego odwołanie, z tego względu, że nie dochowano obowiązku nieuwzględnienia treści odpowiedzi na skargę, ponieważ odpowiedź ta została złożona z przekroczeniem terminu.

Wnoszący odwołanie podnosi również naruszenie zasad rzetelnego procesu sądowego, o którym mowa w art. 6 europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i w art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2009 r. — Martinet przeciwko Komisji

(Sprawa T-163/09)

(2009/C 141/113)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Yvon Martinet (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat J.L. Fourgoux)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji o odrzuceniu kandydatury Y. Martineta na stanowisko zastępcy członka Rady Odwoławczej Europejskiej Agencji Chemikaliów;
- nakazanie Komisji Europejskiej, Dyrekcji Generalnej ds. Przedsiębiorstw i Przemysłu, Komisji Preselekcyjnej Rady Odwoławczej Europejskiej Agencji Chemikaliów rzeczywistego i merytorycznego rozpatrzenia kandydatury Y. Martineta w celu naprawienia w naturze szkody poniesionej ze względu na utratę szansy;
- w każdym razie obciążenie Komisji Europejskiej, Dyrekcji Generalnej ds. Przedsiębiorstw i Przemysłu, Komisji Preselekcyjnej Rady Odwoławczej Europejskiej Agencji Chemikaliów wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o odrzuceniu jego kandydatury na stanowisko zastępcy członka Rady Odwoławczej Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA) ze względu na to, że jego kandydatura nie została wzięta pod uwagę, ponieważ nie została dopuszczona przez służbę zajmującą się postępowaniem selekcyjnym z powodu przesłania wiceprzewodniczącemu Komisji, G. Verheugenowi, pod adresem innym niż dokładny adres wskazany w zaproszeniu do wyrażenia zainteresowania opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, C 2008, 41 A, s. 8.

W uzasadnieniu swojej skargi skarżący podnosi w odniesieniu do żądania stwierdzenia nieważności:

- niedopełnienie obowiązku uzasadnienia zaskarżonej decyzji stanowiącego istotną formalność, która powinna być spełniona;
- oparcie zaskarżonej decyzji na istotnej nieprawidłowości ustaleń faktycznych, jako że kandydatura została przesłana pod adresem wskazanym w zaproszeniu do składania kandydatur;
- naruszenie zasad dobrej administracji i równości szans kandydatów ze względu na nierozpatrzenie kandydatury skarżącego.

Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej wydane w dniu 18 lutego 2009 r. w sprawie F-70/07 Luigi Marcuccio przeciwko Komisji, wniesione w dniu 27 kwietnia 2009 r. przez Luigiego Marcuccia

(Sprawa T-166/09 P)

(2009/C 141/114)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Druża strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie, w całości i bez żadnego wyjątku, postanowienia z dnia 18 lutego 2009 r., wydane przez pierwszą izbę Sądu do spraw Służby Publicznej w sprawie F-70/07 Marcuccio przeciwko Komisji (zwanej dalej: „rozpatrywaną sprawą”);
- stwierdzenie, że skarga w pierwszej instancji, w przedmiocie której wydano zaskarżone postanowienie, była dopuszczalna w całości i bez żadnego wyjątku;
- w razie potrzeby, stwierdzenie, że Sąd do spraw Służby Publicznej dopuścił się błędu co do prawa, ponieważ zakwalifikował pewne żądania sformułowane w dokumencie wszczynającym postępowanie w pierwszej instancji, w rozpatrywanej sprawie, jako „demande de taxation des dépens” (sic, pkt 16 zaskarżonego postanowienia);
- o ile to konieczne, stwierdzenie, że Sąd do spraw Służby Publicznej był właściwy w zakresie wydania rozstrzygnięcia, jako sąd pierwszego stopnia, w przedmiocie wszystkich żądań wnoszącego odwołanie (zwanym dalej „żądaniem”) w rozpatrywanej sprawie; ponadto

tytułem głównym:

- uwzględnienie wszystkich i bez żadnego wyjątku żądań wnoszącego odwołanie przedstawionych w pierwszej instancji, które należy rozumieć jako wyrażnie powtórzone dla potrzeb wszelkich skutków prawnych;